FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JEAN MISCHO

fremsat den 14. maj 1987 *

Høje Domstol.

1. Denne sag er en fortsættelse af sag 48/86, hvis genstand var annullation af Kommissionens beslutning af 13. januar 1986, hvorved Cockerill-DRC SA's årlige referenceproduktioner og -mængder blev overført til Selskabet Sacilor med virkning fra den 1. januar 1985 og på grundlag af artikel 15, stk. 1, i beslutning nr. 234/84/EKSF af 31. januar 1984 [1].

2. Da Kommissionen blev klar over, at den individuelle beslutning var truffet på forkert retsgrundlag, trak Kommissionen denne tilbage og erstattede den med en ny individuel beslutning, dateret den 10. marts 1986, der i praksis havde samme indhold, men denne gang med hjemmel i artikel 9, stk. 4, i beslutning nr. 234/84/EKSF. Det er denne beslutning, som er den foreliggende sags genstand, efter at sagsøgerne hævede sag 48/86.

3. De vigtigste kendsgerninger med henblik på den foreliggende sag er for det første, at sagsøgerne (den 22. oktober 1985) som kuratorer i konkursboet efter Cockerill-DRC SA, som havde indstillet produktionen i begyndelsen af første kvartal 1985, solgte et valseværk til det tyske selskab Dorninger for 7 900 000 FF, og for det andet, at Dorninger næsten omgående (den 4. november 1985) videresolgte valseværket til det franske selskab Sacilor for 10 300 000 mio FF.

4. Tidligere, i løbet af sommeren 1985, havde sagsøgerne under henvisning til artikel 15, stk. 1, i beslutning nr. 234/84/EKSF anmodet Kommissionen om tilladelse til med virkning fra andet kvartal 1985 at sælge Cockerill-DRC S. A.'s referenceproduktioner og -mængder til det belgiske moderselskab Cockerill-Sambre, en anmodning som sidstnævnte selskab havde bekræftet.

A — Formaliteten

5. *1.* Uden at fremkomme med egentlige formalitetsindsigelser beklager Kommissionen, at sagsøgeren ikke har medvirket til procesøkonomiske besparelser ved at fortsætte tvisten inden for rammerne af sag 48/86 i stedet for at anlægge denne sag, idet de faktiske omstændigheder er de samme, og de fremførte argumenter tilfører ikke sagen noget nyt.

6. I denne sammenhæng vil jeg kun bemærke, at Domstolen i sin kendelse af 18. juni 1986 om sletning af sag 48/86 har henvist til, at det var Kommissionen, som ved at trække beslutningen af 13. januar 1986 tilbage gjorde det nødvendigt for sagsøgeren at hæve sagen, samt det at tvinge sagsøgeren til på tidspunktet for replikken at tage stilling til den nye beslutning af 10. marts 1986

* Oversat fra fransk.

1 — Kommissionens beslutning nr. 234/84/EKSF af 31. januar 1984 om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for visse produkter for virksomhederne i jern og -stålindustrien (EFT L 29, s. 1).

ville have medført, at sagsøgeren ikke skriftligt kunne imødegå forsvaret for beslutningen, som Kommissionen havde gjort gældende for første gang i dens duplik (grund 10).

Man kan således ikke bebrejde sagsøgeren dennes handlemåde.

7. 2. Det er derimod med rette, at Kommissionen fremsætter en formalitetsindsigelse over for påstand nr. 2, hvorefter sagsøgeren har nedlagt påstand om, »at Kommissionen tilpligtes at udøve de beføjelser, der er tillagt den ved EKSF-Traktatens bestemmelser, og herved træffe passende foranstaltninger til sikring af en rimelig erstatning for det tab, der skyldes den anfægtede beslutning«.

8. For så vidt som denne påstand er en omskrivning af EKSF-Traktatens artikel 34, stk. 1, 3. pkt., er den unødvendig og overflødig. Kommissionens forpligtelse til at erstatte det tab, som sagsøgeren eventuelt har lidt ved den anfægtede beslutning, er en del af Kommissionens generelle forpligtelse til at træffe de forholdsregler, som fuldbyrdelsen af en annullationsdom medfører. Der er således ikke behov for at bekræfte dette [2].

9. Såfremt påstanden er fremsat for allerede nu at opnå erstatning for et sådant tab, forhindrer ordlyden af EKSF-Traktatens artikel 34, realitetsbehandling heraf, idet bestemmelsen ikke hjemler et sådant krav, før den som grundlag for tabet anførte beslutning er blevet annulleret, og efter at det er fastslået, at Kommissionen ikke har til hensigt at træffe de forholdsregler, som erstatning af den konstaterede ulovlighed indebærer [3].

10. Under alle omstændigheder skal der, for at der foreligger en erstatningsforpligtelse, foreligge en fejl, hvilket kun kan afgøres, såfremt den anfægtede beslutning virkelig er ulovlig.

Lad mig undersøge, om dette er tilfældet.

B — Realiteten

11. Sagsøgeren fremfører fire argumenter til støtte for påstanden om annullation, nemlig:

— at Sacilor ikke var eller ikke længere var »den aktuelle ejer« af Cockerill-DRC SA's valseværk og, at Kommissionen svævede i en »åbenbar vildfarelse«;

— at selskabet Dorninger, der var den første erhverver af valseværket, ikke var en »virksomhed« i EKSF-Traktatens forstand og hverken kunne erhverve eller overføre de dertil hørende referenceproduktioner og -mængder;

— at Sacilor aldrig har anvendt anlægggene til produktion, men har brugt dem til at erhverve referencerne med henblik på at forhøje produktionen på selskabets andre anlæg;

— at Kommissionen har forhindret sagsøgeren i at realisere en del af aktivmassen

2 — Se som et eksempel: dom af 23. februar 1961, sag 30/59, De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 211, 215: »i tilfælde af, at Domstolen tog sagsøgerens påstand til følge, ville det ikke tilkomme den at diktere Den Høje Myndighed de beslutninger, som annullationsdommen burde medføre, men den må begrænse sig til at sende sagen tilbage til Den Høje Myndighed«.

3 — Se hertil dom af 10. juni 1986, i de forenede sager 81 og 119/85, Usinor mod Kommissionen, Sml. s. 1777, 1792, præmis 24.

i Cockerill-DRC SA ved ikke at godkende salget af referenceproduktioner og -mængder til Cockerill-Sambre og herved har påført sagsøgeren et tab.

12. Hensigten med disse argumenter er i virkeligheden at gøre gældende, at Kommissionen med urette har anvendt artikel 9, stk. 4, i beslutning nr. 234/84/EKSF, mens artikel 15, stk. 1, er den relevante bestemmelse i den foreliggende sag.

13. Lad mig begynde med at gennemgå dette problem. Indledningen til artikel 9, stk. 4, er formuleret således:

»skifter et anlæg — værk eller virksomhed — ejer, bliver den nye ejer indehaver af anlæggets referenceproduktioner og -mængder samt de hertil svarende kvoter...«

14. I kendelsen af 9. april 1986 i sag 48/86 R henviste Domstolens præsident til, at den nye ejer af et anlæg i medfør af denne bestemmelse *med fuld retsvirkning automatisk* erhverver de dertil hørende referenceproduktioner og -mængder. Idet præsidenten konstaterede, at resultatet af de successive salg af det pågældende valseværk til selskabet Dorninger og Sacilor var, at Sacilor havde erhvervet ejendomsretten, udtalte han, *at Kommissionen derfor ikke havde andre alternativer*, end at overføre de pågældende referenceproduktioner og -mængder til Sacilor (grundene 28 til 30).

15. Artikel 15, stk. 1, bestemmer »efter forudgående anmodning fra de pågældende virksomheder kan Kommissionen tillade hel eller delvis udveksling, salg eller overdragelse af referenceproduktioner og -mængder, hvis de anlæg, der har produceret de referencer, der skal overføres, er endeligt lukkede eller solgt og faktisk overført til et tredjeland efter den 1. januar 1980«. Advokaterne Cauët og Joliot mener, at der netop er tale om en sådan lukning af et anlæg som omtalt i den nævnte bestemmelse. Jeg vil derfor undersøge, hvad dette begreb omfatter.

16. Det er indledningsvis åbenbart, at der havde været tale om en klar og tydelig lukning, såfremt anlægget var blevet forladt for efterhånden at blive ubrugeligt under indflydelse af vind og vejr. Det er der imidlertid ikke tale om.

17. Man kunne ligeledes anse det som en endelig lukning i artikel 15's forstand, såfremt anlæggets forskellige dele var blevet solgt som reservedele eller gammelt jern. Dette er der heller ikke tale om.

18. Anlægget er i realiteten blevet solgt en bloc til selskabet Dorninger.

19. Det er således ubestrideligt, at selskabet Cockerill-DRC SA fra tidspunktet for dette salg ophørte med at være ejer af anlægget, hvilket heller ikke i realiteten er bestridt af kuratorerne.

20. Disse fastholder dog, at der stadig er tale om en lukning i medfør af artikel 15, stk. 1, fordi selskabet Dorninger ikke er en virksomhed i EKSF-Traktatens forstand. Selskabet kunne således kun erhverve ejendomsretten til selve anlægget, men ikke til de dertil knyttede referenceproduktioner og -mængder. Selskabet kunne derfor heller ikke overføre disse sidstnævnte til selskabet Sacilor.

21. Men beslutning nr. 234/84/EKSF indeholder ikke en bestemmelse, hvorefter referenceproduktioner og -mængder kun kan overføres sammen med et anlæg, såfremt dette sælges til en anden *stål*virksomhed.

22. Artikel 9, stk. 4, bestemmer ifølge sin ordlyd udtrykkeligt, at når et anlæg *skifter ejer* (underforstået: uanset hvem køber er), bliver den nye ejer *indehaver* af referenceproduktionerne og -mængderne. Som Kommissionen med rette fremhæver, får en ny ejer ikke en umiddelbar fordel heraf, så længe der ikke produceres på disse anlæg. Det følger nemlig indirekte af artikel 9, stk. 3, første afsnit, i beslutning nr. 234/84/EKSF, at en virksomhed, der disponerer over referenceproduktioner og -mængder, ikke bevarer fordelen ved allerede tildelte produktionskvoter eller opnår en sådan fordel, medmindre virksomheden udøver en produktionsaktivitet, hhv. iværksætter en sådan.

23. Såfremt Dorninger havde besluttet sig for at iværksætte en sådan produktion, er det fra dette tidspunkt, at selskabet var blevet anset for at være en stålvirksomhed, og at det som »indehaver« af referenceproduktioner og -mængder var blevet bruger heraf.

24. Dette er imidlertid ikke sket her, idet Dorninger få dage efter erhvervelsen solgte anlægget til Sacilor, hvis karakter af stålvirksomhed i EKSF-Traktatens forstand hverken er bestridt eller kan bestrides.

25. Eftersom referenceproduktionerne og -mængderne ikke er »bortfaldet« som en følge af, at anlægget i nogle dage har været ejet af en virksomhed uden for stålindustrien, har de kunnet overføres til Sacilor.

26. Sagsøgerne gør imidlertid også gældende, at selskabet Sacilor heller ikke har produceret noget som helst på de pågældende anlæg, men har anvendt de erhvervede referencer til at forhøje produktionen på selskabets andre anlæg.

27. Som Domstolens præsident har anført i den ovennævnte kendelse af 9. april 1986 i sag 48/86 R (grund 31), er den omstændighed, at selskabet har erhvervet anlægget med henblik på at demontere dette og ikke at holde det i drift[4], uden betydning for spørgsmålet om, hvorvidt Kommmissionen i medfør af artikel 9, stk. 4, kunne træffe den anfægtede beslutning.

28. Ifølge den femte betragtning til Kommissionens beslutning nr. 2177/83/EKSF af 28. juli 1983[5], hvorved artikel 9, stk. 3, andet afsnit, og stk. 4, blev indføjet i kvoteordningen, er formålet med disse, at det »af hensyn til markedet... undgås, at referencerne på nogen måde forøges«.

29. Dette formål forskertses ikke, såfremt erhververen af et anlæg ikke anvender dette eller demonterer det straks, idet vedkommende anvender de dertil knyttede referenceproduktioner og -mængder til at forhøje den samlede produktion på erhververens andre anlæg. (Det er dette, Kommissionen kalder »lukningspræmie«).

30. Sagsøgerne fastholder endvidere, at den individuelle beslutning af 10. marts 1986 skal annulleres, fordi Kommissionen svæver i en åbenbar vildfarelse med hensyn til identiteten af anlæggets nye ejer. Valseværket blev reelt ikke overdraget til Sacilor, men til selskabet Dillinger Hüttenwerke i Saar.

4 — Se Sacilor's skrivelse af 13. november 1985 til Kommissionen, bilag 16 til Kommissionens skriftlige bemærkninger i sag 48/86 R.

5 — Kommissionens beslutning nr. 2177/83/EKSF af 28. juli 1983 om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT C 208, s. 1).

31. Dette er ubestridt, men sætter dog ikke spørgsmålstegn ved gyldigheden af den beslutning, som Kommissionen vedtog den 10. marts 1986.

32. Det står fast, at det pågældende anlæg på dette tidspunkt havde skiftet ejer i artikel 9, stk. 4's forstand. Herved var Cockerill-DRC ophørt med at være indehaver af anlæggenes referenceproduktioner og -mængder og de dertil hørende kvoter, som var overgået til den nye ejer.

33. På dette afgørende punkt er der således ikke tale om en åbenbar vildfarelse fra Kommissionens side. Det følger heraf, at en eventuel annullation af den anfægtede beslutning på grund af vildfarelse med hensyn til ejerens identitet ikke på nogen måde kan bevirke, at de til det afhændede valseværk hørende kvoter tilbageføres til Cockerill-DRC SA.

34. Der er i øvrigt ikke ført bevis for, at Sacilor ikke var eller ikke længere var ejer af anlæggene. Såfremt dette er tilfældet, følger der heraf kun en forpligtelse for Kommissionen til at træffe en ny beslutning på grundlag af artikel 9, stk. 4, for at fastslå, at de pågældende referenceproduktioner og -mængder er overført til den nye ejer. Selv om det er klart, at Dillinger Hüttenwerke var blevet ejer af anlægget før den 10. marts 1986, hvor den anfægtede beslutning blev truffet, giver dette dog ikke sagsøgeren en retsbeskyttet interesse i at kræve denne annulleret, hverken i det omfang beslutningen inddrager sagsøgerens referenceproduktioner og -mængder, da denne ikke længere på dette tidspunkt var ejer af anlæggene, eller i det omfang, beslutningen tildeler disse til Sacilor. Kun den »faktiske« ejer kan gøre denne interesse gældende.

35. Dette anbringende kan således heller ikke tages til følge.

36. Endelig gør sagsøgerne gældende, at de har lidt et tab ved Kommissionens beslutning.

37. Da der på nuværende stadium ikke kan fremsættes erstatningskrav (se ovenfor under formaliteten), er det ikke nødvendigt at undersøge, om betingelserne for at yde en eventuel erstatning er opfyldte (fejl, tab, årsagssammenhæng).

38. Dette anbringende må således betragtes som en indsigelse mod lovligheden af beslutningen af 10. marts 1986.

39. Men når sagens omstændigheder tages i betragtning, har Kommissionen kun draget de retlige konsekvenser, som automatisk følger af artikel 9, stk. 4, i beslutning nr. 234/84/EKSF, hvorfor beslutningen af 10. marts 1986 ikke har kunnet påføre sagsøgeren et tab.

40. Konkursboets kuratorer har ved salget af Cockerill-DRC's anlæg i henhold til de gældende regler, samtidig solgt de dertil knyttede referenceproduktioner og -mængder; kuratorerne kunne derefter ikke senere disponere herover uden at »afhænde denne referenceoverførsel« som anført i artikel 9, stk. 4, 1. afsnit, sidste sætning.

41. Såfremt der foreligger et tab, er dette påført ved selve den generelle beslutning nr. 234/84/EKSF, som, når artiklerne 9, stk. 4, og 15 sammenholdes, forhindrer en virksomhed i at foretage en særskilt overdragelse af sine anlæg og de dertil knyttede referenceproduktioner og -mængder. Sagsøgeren har dog ikke rejst indsigelse mod lovligheden af den ene eller anden af disse be-

stemmelser, og umiddelbart ses det heller ikke, hvordan en sådan ulovlighedsindsigelse kan begrundes.

42. Da tabet i øvrigt er fremkommet ved, at Cockerill-DRC SA's kuratorer ikke har kunnet sælge referencerne til Cockerill-Sambre (som havde budt 1 500 000 FF herfor), burde kuratorerne snarere rejse indsigelse mod Kommissionens beslutning af 27. september 1985 om ikke at godkende salget (se bilag 13 til Kommissionens skriftlige indlæg i sag 48/86 R).

43. De af sagsøgeren fremførte indsigelser mod lovligheden af den anfægtede beslutning af 10. marts 1986 kan derfor ikke lægges til grund.

44. Følgelig skal jeg foreslå Domstolen, at sagsøgte frifindes, og at sagsøgeren pålægges at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sag 48/86 R om foreløbige forholdsregler, for så vidt som denne vedrørte udsættelse af gennemførelsen af beslutningen af 16. marts 1986, idet afgørelsen vedrørende disse sagsomkostninger ved kendelse af 18. juni 1986 om sletning af sag 48/86 blev udsat til domsafsigelsen i sag 100/86.